

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

ΤΟ
ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ
ΚΛΕΙΔΙ

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ
ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ
ΚΛΕΙΔΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MAGISTERIUM 3: THE BRONZE KEY
Από τις Εκδόσεις Scholastic Press, Νέα Υόρκη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ματζιστέριουμ (Βιβλίο 3): Το Μπρούντζινο Κλειδί**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Holly Black & Cassandra Clare
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Christopher Stengel
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μαρία Αθανασοπούλου

© Holly Black & Cassandra Clare, 2016
© Εικονογράφησης: Scott Fischer, 2016
© Εικονογράφησης εξωφύλλου:
Alexandre Chaudret/Scholastic Inc., 2016
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2057-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2058-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psichogios.gr • http://blog.psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psichogios.gr • http://blog.psichogios.gr

ΧΟΛΙ
ΜΠΛΑΚ

ΚΑΣΑΝΤΡΑ
ΚΛΕΡ

ΤΟ
ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ
ΚΛΕΙΔΙ

ΜΑΤΖΙΣΤΕΡΙΟΥΜ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

Μετάφραση: Αναστάσιος Αργυρίου

ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΖΟΝΑ ΛΟΥΥΕΛ ΤΣΕΡΤΣΙΛ,
ΠΟΥ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΣ ΔΙΔΥΜΟΣ

↑ ≈ Δ Ο @

1

Ο Καλ έκανε μερικές διορθώσεις στο ρομπότ του πριν το στείλει στο «ρινγκ» – ένα τμήμα στο πάτωμα του γκαράζ χαραγμένο με γαλάζια κιμωλία. Ήταν η ζώνη μάχης για τα ρομπότ που είχαν φτιάξει έπειτα από πολύ κόπο με τον Ααρών από εξαρτήματα αυτοκινήτων, μαγεία μετάλλου και μπόλικά μέτρα κολλητικής ταινίας. Σε αυτό το ποτισμένο με βενζίνη πάτωμα, το ένα από τα ρομπότ θα είχε την ατυχία να γίνει κομματάκια και το άλλο να βγει νικητής. Το ένα θα βίωνε τη νίκη και το άλλο την ήττα. Το ένα θα...

Το ρομπότ του Ααρών κινήθηκε μπροστά ξεφυσώντας. Τίναξε το ένα χέρι του, ταλαντεύτηκε και αποκεφάλισε το ρομπότ του Καλ. Σπίθες τσιτσιρίσαν στον αέρα.

«Δεν είναι δίκαιο!» φώναξε ο Καλ.

Ο Ααρών ρουθούνισε. Είχε μια μουτζούρα στο μάγουλό του και τα μαλλιά του ήταν ανάκατα από τα χέρια που πέρασε μέσα τους μπαφιασμένος. Ο αδιάκοπος καύσωνας στη Νότια Καρολίνα του είχε αφήσει μια ηλιοκαμένη μύτη και αμέτρητες φακίδες στα μάγουλα. Δεν έμοιαζε καθόλου με τον αφεγάδιαστο Μάκαρ που είχε περάσει το προηγούμενο καλοκαίρι σε κοκτέιλ πάρτι, συνομιλώντας βαρετά με σημαίνοντες ενήλικες.

«Μάλλον φτιάχνω καλύτερα ρομπότ από σένα», είπε αδιάφορα ο Ααρών.

«Αλήθεια;» απάντησε ο Καλ, προσπαθώντας να συγκεντρωθεί. Το ρομπότ του άρχισε να κινείται, αργά στην αρχή και μετά πιο γρήγορα, καθώς η μαγεία του μετάλλου ζωντάνευε το ακέφαλο σώμα του. «Πάρε αυτό».

Το ρομπότ του Καλ σήκωσε το ένα χέρι, από το οποίο εκτοξεύτηκε φωτιά σαν νερό από λάστιχο ποτίσματος, πεκάζοντας το ρομπότ του Ααρών, το οποίο άρχισε να βγάζει καπνούς. Ο Ααρών προσπάθησε να επικαλεστεί τη μαγεία του νερού για να τη σβήσει, αλλά ήταν πολύ αργά – η κολλητική ταινία καιγόταν. Το ρομπότ του κατέρρευσε σε έναν μικρό σωρό από καμένα εξαρτήματα.

«Ζήτω!» φώναξε ο Καλ – ποτέ δεν ενστερνίστηκε τη συμβουλή του πατέρα του που του έλεγε πως πρέπει να ξέρει να χάνει. Ο Όλεθρος, ο Χαοφόρος λύκος του Καλ, ξύπνησε απότομα όταν μια σπίθα προσγειώθηκε στη γούνα του. Άρχισε να αλυχτάει.

«Ει!» φώναξε ο Άλαστερ, ο πατέρας του Καλ, βγαί-

νοντας από το σπίτι αλαφιασμένος. «Όχι τόσο κοντά στο αυτοκίνητό μου! Μόλις τώρα το έφτιαξα».

Παρά την κατσάδα, ο Καλ ένιωθε ήρεμος. Έτσι ένιωθε όλο το καλοκαίρι. Επίσης, είχε σταματήσει να δίνει στον εαυτό του Πόντους Σατανικού Αφέντη. Όσον αφορούσε τον κόσμο, όλοι ήξεραν ότι ο Εχθρός του Θανάτου, Κόνσταντιν Μείντεν, ήταν νεκρός, νικημένος από τον Άλαστερ. Μόνο ο Ααρών και η Ταμάρρα, ο φίλος και εχθρός τους Τζάσπερ ντε Γουίντερ και ο πατέρας του Καλ γνώριζαν την αλήθεια – ότι ο Καλ ήταν ο Κόνσταντιν Μείντεν αναγεννημένος, αλλά δίχως τις αναμνήσεις του και, ευτυχώς, δίχως την επιθυμία του για κακό.

Αφού λοιπόν ο κόσμος νόμιζε πως ο Κόνσταντιν ήταν νεκρός και τους φίλους του δεν τους ένοιαζε, ο Καλ την είχε γλιτώσει. Ο Ααρών, παρά το γεγονός πως ήταν Μάκαρ, μπορούσε πλέον άνετα να κάνει χαζομάρες με τον Καλ. Σύντομα θα επέστρεφαν στο Ματζιστέριουμ και αυτή τη φορά θα ήταν μαθητές της Μπρούντζινης Χρονιάς, πράγμα που σήμαινε πως θα έκαναν πραγματικά συναρπαστική μαγεία – ξόρκια μάχης και ξόρκια πτήσης.

Όλα ήταν καλύτερα. Όλα ήταν τέλεια.

Επίσης, το ρομπότ του Ααρών ήταν ένα καφαλισμένο σαράβαλο.

Αλήθεια, ο Καλ δεν μπορούσε να φανταστεί κάτι που θα έκανε τα πράγματα καλύτερα.

«Ελπίζω να μην το έχετε ξεχάσει, παιδιά», είπε ο Άλαστερ. «Απόψε είναι το πάρτι στο Κολίτζιουμ. Ξέρετε, αυτό που γίνεται προς τιμήν σας».

Ο Ααρών και ο Καλ κοιτάχτηκαν τρομοκρατημένοι. Το είχαν ξεχάσει, φυσικά. Οι μέρες είχαν περάσει νεράκι κάνοντας σκέιτμπορντ και τρώγοντας παγωτά, βλέποντας ταινίες και παίζοντας βιντεοπαιχνίδια, με αποτέλεσμα να έχουν ξεχάσει και οι δύο το ότι το Συμβούλιο των Μάγων διοργάνωνε πάρτι στο Κολίτζιουμ, για να γιορτάσουν την ήττα του Εχθρού του Θανάτου έπειτα από δεκατρία ατελείωτα χρόνια ψυχρού πολέμου.

Το Συμβούλιο είχε επιλέξει να τιμήσει πέντε άτομα: τον Καλ, τον Ααρών, την Ταμάρα, τον Τζάσπερ και τον Άλαστερ. Ο Καλ παραξενεύτηκε που ο Άλαστερ συμφώνησε να πάει – ο Άλαστερ μισούσε τη μαγεία, το Ματζιστέριουμ και οτιδήποτε είχε σχέση με μάγους. Ο Καλ υποπτευόταν ότι ο Άλαστερ συμφώνησε γιατί ήθελε να δει το Συμβούλιο να χειροκροτεί τον Καλ και όλους τους να συμφωνούν πως ο Καλ ήταν με την πλευρά των καλών. Ότι ήταν ήρωας.

Ο Καλ ξεροκατάπιε νευρικά.

«Δεν έχω τίποτα να φορέσω», διαμαρτυρήθηκε.

«Ούτε κι εγώ». Ο Ααρών έδειχνε ξαφνιασμένος.

«Μα η Ταμάρα και η οικογένειά της σου αγόρασαν όλα αυτά τα υπέροχα ρούχα πέρσι», είπε ο Καλ. Οι γονείς της Ταμάρα ήταν τόσο ενθουσιασμένοι που η κόρη τους ήταν φίλη με τον Μάκαρ, έναν από τους ελάχιστους μάγους που μπορούσαν να ελέγχουν τη μαγεία του χάους, που στην ουσία είχαν υιοθετήσει τον Ααρών, τον είχαν πάρει σπίτι τους και ξόδευαν αλόγιστα ποσά σε ακριβά κουρέματα, ρούχα και πάρτι.

Ο Καλ ακόμη δεν καταλάβαινε γιατί ο Ααρών είχε επι-

λέξει να περάσει το καλοκαίρι σπίτι του αντί στους Ρατζάβι, αλλά εκείνος ήταν ανένδοτος.

«Δε μου κάνουν πια», απάντησε ο Ααρών. «Μόνο τζιν και μπλουζάκια έχω».

«Γι' αυτό θα πάμε στο εμπορικό», είπε ο Άλαστερ, σηκώνοντας ψηλά τα κλειδιά του αυτοκινήτου. «Πάμε, παιδιά».

«Οι γονείς της Ταμάρα με πήγαν στο *Μπρουκς Μπράδερς*», είπε ο Ααρών καθώς προχωρούσαν προς τη συλλογή ανακαινισμένων αυτοκινήτων του Άλαστερ. «Ήταν κάπως παράξενο».

Ο Καλ σκέφτηκε το μικρό τοπικό εμπορικό κέντρο και χαμογέλασε.

«Τώρα ετοιμάσου για κάτι ακόμη πιο παράξενο», είπε. «Πρόκειται να ταξιδέψουμε πίσω στον χρόνο, και μάλιστα χωρίς μαγεία».

«Νομίζω πως είμαι αλλεργικός σε αυτό το ύφασμα», είπε ο Ααρών, κοιτάζοντας τον εαυτό του στον ολόσωμο καθρέφτη του πολυκαταστήματος. Πουλούσε τα πάντα – τρακτέρ, ρούχα, φθηνά πλυντήρια πιάτων. Ο Άλαστερ πάντα από εκεί αγόραζε τις στολές της δουλειάς του. Ο Καλ το απεχθανόταν.

«Μια χαρά δείχνει», είπε ο Άλαστερ, ο οποίος είχε πάρει και μια ηλεκτρική σκούπα από έναν από τους διαδρόμους, την οποία τώρα την κοιτούσε καλά καλά, σίγουρα αναζητώντας χρήσιμα εξαρτήματα. Είχε επίσης

πάρει κι ένα μπουφάν για τον εαυτό του αλλά δεν είχε προλάβει να το δοκιμάσει ακόμη.

Ο Ααρών κοίταξε ξανά το ανησυχητικά γυαλιστερό γκρίζο κοστούμι. Τα μπατζάκια σακούλιαζαν στους αστραγάλους του και τα πέτα θύμιζαν στον Καλ πτερύγια καρχαρία.

«Εντάξει», είπε ο Ααρών πειθήνια. Πάντα είχε στο μυαλό του πως ό,τι του αγόραζαν ήταν χάρη για αυτόν. Ήξερε ότι δεν είχε χρήματα ή γονείς για να του αγοράζουν πράγματα. Ήταν πάντα ευγνώμων.

Ο Ααρών και ο Καλ είχαν χάσει τις μητέρες τους. Ο πατέρας του Ααρών ζούσε, αλλά στη φυλακή, κάτι που ο Ααρών προτιμούσε να κρατά κρυφό. Στον Καλ δε φαινόταν κάτι το τρομερό, αλλά μάλλον γιατί το δικό του μυστικό ήταν πολύ μεγαλύτερο.

«Δεν ξέρω, μπαμπά», είπε ο Καλ, μισοκλείνοντας τα μάτια στον καθρέφτη. Φορούσε ένα μπλε κοστούμι από πολυεστέρα που τον στένευε στις μασχάλες. «Προφανώς δεν είναι το νούμερό μας».

Ο Άλαστερ αναστέναξε.

«Το κοστούμι είναι απλώς κοστούμι. Του Ααρών θα του κάνει και του χρόνου. Όσο για το δικό σου... ίσως να δοκίμαζες κάτι άλλο καλύτερα. Είναι ανόητο να πάρουμε κάτι μόνο για μια βραδιά».

«Θα βγάλω φωτογραφία», είπε ο Καλ, βγάζοντας το κινητό του. «Θα μας συμβουλευτεί η Ταμάρια. Αυτή ξέρει πώς πρέπει να ντύνεται κανείς σε επίσημες εκδηλώσεις των μάγων».

Ακούστηκε ο ήχος αποστολής του μηνύματος. Λίγα δευτερόλεπτα μετά η Ταμάρα απάντησε: *Ο Ααρών μοιάζει με εγκληματία που χτυπήθηκε από ακτίνα συρρίκνωσης κι εσύ μοιάζεις με παιδί του Κατηχητικού.*

Ο Ααρών έσκυψε πάνω από τον ώμο του Καλ και μόρφασε μπροστά στο μήνυμα.

«Λοιπόν;» ρώτησε ο Άλαστερ. «Θα μπορούσαμε να βάλουμε στα μπατζάκια κολλητική ταινία. Να τα κοπνύνουμε».

«Ή», είπε ο Καλ, «θα μπορούσαμε να πάμε σε άλλο μαγαζί και να μη γίνουμε ρεζίλι σε όλο τον κόσμο».

Ο Άλαστερ κοίταξε από τον Καλ στον Ααρών και υποχώρησε αναστενάζοντας, αφήνοντας την ηλεκτρική σκούπα.

«Εντάξει λοιπόν. Πάμε».

Ήταν μεγάλη ανακούφιση η έξοδος από το αποπνικτικό, ζεστό εμπορικό κέντρο. Λίγα λεπτά μετά στέκονταν έξω από ένα λιτό μαγαζί που πουλούσε από διακοσμητικά και ρούχα μέχρι ραπτομηχανές. Ο Καλ είχε ξαναπάει εκεί με τον μπαμπά του και θυμόταν πως η ιδιοκτήτρια, Μιράντα Κις, λάτρευε τα βίντατζ ρούχα. Τα φορούσε διαρκώς, δίχως να νοιάζεται αν τα χρώματα και το στίλ ταίριαζαν μεταξύ τους, που σήμαινε ότι συχνά την έβλεπες να τριγυρίζει στην πόλη με μακριές φούστες, μποτάκια και κοντά μπλουζάκια με παγιέτες σε σχέδιο αγριόγατας.

Όμως, ο Ααρών δεν το γνώριζε αυτό. Χάζευε γύρω του χαμογελώντας διστακτικά και η καρδιά του Καλ

βούλιαξε. Εδώ θα ήταν χειρότερα και από το εμπορικό. Αυτό που είχε ξεκινήσει ως αστείο τώρα έκανε τον Καλ να ανακατεύεται. Ήξερε ότι ο μπαμπάς του ήταν «εκκεντρικός» – μια ευγενική λέξη για το «παράξενος» – και ποτέ δεν τον ένοιαζε πραγματικά, αλλά δεν ήταν δίκαιο να πρέπει να δείχνει «εκκεντρικός» και ο Ααρών. Κι αν η Μιράντα το μόνο που είχε ήταν κόκκινα βελούδινα κοστούμια ή κάτι άλλο ακόμη χειρότερο;

Δε φτάνει που ο Ααρών πέρασε το καλοκαίρι του πίνοντας λεμονάδα από σκόνη, αντί από φρέσκα λεμόνια, όπως την έφτιαχναν στο σπίτι της Ταμάρα. Δε φτάνει που κοιμόταν στο στρατιωτικό ράντζο που είχε βάλει ο Άλαστερ στο δωμάτιο του Καλ ή που έκανε ντους με ένα λάστιχο τρυπημένο από μαχαίρι και έτρωγε για πρωινό δημητριακά αντί για ομελέτες φτιαγμένες από σεφ. Αν ο Ααρών εμφανιζόταν στο πάρτι δείχνοντας γελοίος, αυτό μπορεί να ήταν το τελειωτικό χτύπημα. Ο Καλ θα έχανε σίγουρα τον Πόλεμο του Καλύτερου Φίλου.

Ο Άλαστερ βγήκε από το αυτοκίνητο. Ο Καλ ακολούθησε στο μαγαζί αυτόν και τον Ααρών έχοντας ένα δυσίωνο προαίσθημα.

Τα κοστούμια βρίσκονταν στο πίσω μέρος του μαγαζιού, πίσω από τα τραπέζια με τα παλιά μπρούντζινα μουσικά όργανα και το μπολ με τα σκουριασμένα κλειδιά. Έμοιαζε πολύ με το κατάστημα του Άλαστερ, το *Πότε Πότε*, μόνο που εδώ από το ταβάνι κρέμονταν παλτό με γούνινο γιακά και μεταξωτά μαντίλια, ενώ του Άλαστερ ήταν γεμάτο με αντίκες βιομηχανικού τύπου.

Η Μιράντα εμφανίστηκε από το πίσω μέρος και μίλησε για λίγο με τον Άλαστερ για το τι είχε φέρει από το Μπρίμφιλντ – μια μεγάλη έκθεση αντικών στον βορρά – και για το ποιον είχε δει εκεί. Ο τρόμος του Καλ έγινε ακόμη μεγαλύτερος.

Επιτέλους, ο Άλαστερ κατάφερε να της πει τι έψαχναν. Εκείνη έριξε στα δύο παιδιά ένα εξεταστικό βλέμμα, σαν να κοιτούσε μέσα τους και να έβλεπε κάτι άλλο. Έκανε το ίδιο και με τον Άλαστερ, στενεύοντας τα μάτια, και ύστερα εξαφανίστηκε στο πίσω μέρος του μαγαζιού.

Ο Ααρών και ο Καλ άρχισαν να διασκεδάζουν τριγυρίζοντας στο μαγαζί και προσπαθώντας να βρουν το πιο παράξενο αντικείμενο. Ο Ααρών ανακάλυψε ένα ξυπνητήρι σε σχήμα Μπάτμαν που φώναζε «ΕΥΠΙΝΑ, ΑΓΟΡΙ-ΘΑΥΜΑ» όταν πατούσε το κουμπί και ο Καλ ξέθαψε ένα πουλόβερ φτιαγμένο από κολλημένα μεταξύ τους γλειφιτζούρια. Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε η Μιράντα με μια στοίβα ρούχα, τα οποία άφησε στον πάγκο.

Το πρώτο που τράβηξε από τη στοίβα ήταν ένα σακάκι για τον Άλαστερ. Έδειχνε να είναι από σατέν με ένα ανεπαίσθητο βαθύ πράσινο σχέδιο και ανοιχτόχρωμη μεταξωτή φόδρα. Ήταν σίγουρα παλιό και παράξενο, αλλά όχι με γελοίο τρόπο.

«Τώρα», είπε δείχνοντας τον Καλ και τον Ααρών, «η σειρά σας».

Έδωσε στον καθέναν από ένα διπλωμένο λινό κοστούμι. Του Ααρών ήταν ιβουάρ και του Καλ γκριζο.

«Το ίδιο με τα μάτια σου, Καλ», είπε η Μιράντα, δείχνοντας ικανοποιημένη με τον εαυτό της, καθώς ο Καλ και ο Ααρών φορούσαν τα κοστούμια πάνω από τα σορτσάκια και τα μπλουζάκια τους. Χτύπησε παλαμάκια και τους έκανε νόημα να κοιταχτούν στον καθρέφτη.

Ο Καλ κοίταξε το είδωλό του. Δεν ήξερε πολλά από ρούχα, αλλά το κοστούμι τού έκανε και δεν έδειχνε αλλόκοτος. Στην πραγματικότητα, έδειχνε πιο μεγάλος. Το ίδιο και ο Ααρών. Τα ανοιχτά χρώματα τους έκαναν επίσης να δείχνουν πιο μαυρισμένοι.

«Πρόκειται για σημαντικό γεγονός;» ρώτησε η Μιράντα.

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι», είπε ο Άλαστερ ικανοποιημένος. «Πρόκειται να λάβουν βραβείο».

«Για, εεε, κοινωνική εργασία», είπε ο Ααρών. Συνάτησε τη ματιά του Καλ στον καθρέφτη. Ο Καλ θεώρησε ότι δεν ήταν ακριβώς ψέμα, αν και οι περισσότερες κοινωνικές εργασίες δεν περιλαμβάνουν αποκεφαλισμούς.

«Υπέροχα!» είπε η Μιράντα. «Δείχνουν και οι δύο πανέμορφοι».

Πανέμορφοι. Ο Καλ ποτέ δεν είχε θεωρήσει τον εαυτό του πανέμορφο. Ο πανέμορφος ήταν ο Ααρών. Ο Καλ ήταν κοντούλης και κουτσός, με υπερβολικά έντονα και κοφτά χαρακτηριστικά. Αλλά κατάλαβε ότι για να πουλήσει κάποιος κάτι πρέπει να σου λέει ότι δείχνεις όμορφος. Από συνήθεια, ο Καλ έβγαλε το κινητό του, τράβηξε μια φωτογραφία των δυο τους στον καθρέφτη και την έστειλε στην Ταμάρια.

Ένα λεπτό αργότερα ήρθε η απάντηση. *Ωραίοι*. Δίπλα στο μήνυμα ήταν ένα βιντεάκι που έδειχνε κάποιον να πέφτει από μια καρέκλα. Ο Καλ γέλασε.

«Χρειάζονται τίποτε άλλο;» ρώτησε ο Άλαστερ. «Παπούτσια, μανικετόκουμπα... κάτι;»

«Πουκάμισα, φυσικά», είπε η Μιράντα. «Έχω πολλές όμορφες γραβάτες...»

«Δε χρειάζεται να μου αγοράσετε τίποτε άλλο, κύριε Χαντ», είπε ο Ααρόν νευρικά. «Αλήθεια».

«Ω, μη σε απασχολεί αυτό», είπε ο Άλαστερ με μια ασυνήθιστα ανάλαφρη φωνή. «Η Μιράντα κι εγώ είμαστε και οι δύο στο εμπόριο. Σίγουρα θα συμφωνήσουμε σε μια ανταλλαγή».

Ο Καλ κοίταξε τη Μιράντα και την είδε να χαμογελά.

«Η αλήθεια είναι πως έχω βάλει στο μάτι ένα βικτοριανό χτενάκι που έχεις στο μαγαζί σου».

Σε αυτό, η έκφραση του Άλαστερ σκλήρυνε για λίγο, αλλά μετά χαλάρωσε και γέλασε.

«Ε, τότε λοιπόν, σίγουρα θα πάρουμε και μανικετόκουμπα. Και παπούτσια, αν έχεις».

Μέχρι να φύγουν με τεράστιες σακούλες γεμάτες ρούχα, ο Καλ αισθανόταν πλέον πολύ καλά. Έφτασαν στο σπίτι και μόλις που προλάβαιναν να κάνουν ένα ντους και να χτενιστούν. Ο Άλαστερ βγήκε από το δωμάτιό του μοσχοβολώντας κολόνια και δείχνοντας όμορφος στο καινούργιο του κοστούμι και σε ένα παντελόνι που μάλλον ξέθαψε από τα βάθη της ντουλάπας του. Μουρμουρίζοντας, άρχισε να ψάχνει τα κλειδιά του αυ-

τοκινήτου. Ο Καλ δύσκολα τον αναγνώρισε, έχοντας συνηθίσει έναν μπαμπά με τζιν φόρμες που διαρκώς φτιάχνει ρομπότ από παλιά εξαρτήματα.

Έμοιαζε με ξένο και αυτό έκανε τον Καλ να σκεφτεί αυτό που σύντομα θα ακολουθούσε.

Όλο το καλοκαίρι ένιωθε περήφανος για τον θάνατο του Εχθρού του Θανάτου. Ο Κόνσταντιν Μείντεν ήταν νεκρός εδώ και χρόνια, διατηρημένος σε έναν ανατριχιαστικό τάφο, περιμένοντας να επιστραφεί στο σώμα του η ψυχή του. Αλλά επειδή κανείς δεν το γνώριζε αυτό, ο κόσμος των μάγων περίμενε τον Κόνσταντιν να ξεκινήσει τον Τρίτο Πόλεμο των Μάγων. Όταν ο Κάλουμ έφερε το κεφάλι του Εχθρού στο Ματζιστέριουμ, απόδειξη ότι ο Εχθρός ήταν πλέον νεκρός, ολόκληρος ο κόσμος των μάγων αναστέναξε ανακουφισμένος.

Αυτό που δεν ήξεραν ήταν ότι η ψυχή του Κόνσταντιν ζούσε – μέσα στον Καλ. Απόψε ο κόσμος των μάγων στην ουσία θα τιμούσε τον πραγματικό Εχθρό του Θανάτου.

Παρόλο που ο Καλ δεν επιθυμούσε να κάνει κακό σε κανέναν, η απειλή ενός Τρίτου Πολέμου των Μάγων δεν είχε εξαλειφθεί. Ο υπαρχηγός του Κόνσταντιν, ο καθηγητής Τζόζεφ, είχε τον έλεγχο του Χαοφόρου στρατού του Κόνσταντιν. Κατείχε το ισχυρό Άλκαχεστ, που μπορούσε να καταστρέψει γητευτές του χάους, όπως ο Ααρών... και ο Καλ. Αν κουραζόταν να περιμένει τον Καλ να πάει με το μέρος του, ίσως ξεκινούσε μια επίθεση μόνος του.

Ο Καλ κάθισε βαριά στο τραπέζι της κουζίνας. Ο Όλε-

θρος, που κοιμόταν από κάτω, σήκωσε τα ακτινοβόλα μάτια του, σαν να διαισθανόταν την αναστάτωση του Καλ. Παρόλο που αυτό θα έπρεπε να κάνει τον Καλ να αισθανθεί καλύτερα, στην πραγματικότητα ένωσε χειρότερα.

Σχεδόν άκουγε τη φωνή του καθηγητή Τζόζεφ: *Μπράβο που έκανες τον κόσμο των μάγων να εφησυχαστεί, Καλ. Δεν μπορείς να ξεφύγεις από τη φύση σου.*

Απόδιωξε τη σκέψη. Όλο το καλοκαίρι προσπαθούσε να μη σκέφτεται διαρκώς αν έδειχνε σημάδια κακού. Όλο το καλοκαίρι έλεγε στον εαυτό του ότι ήταν ο Κάλουμ Χαντ, τον οποίο είχε μεγαλώσει ο Άλαστερ Χαντ, και δε θα έκανε τα ίδια λάθη με τον Κόνσταντιν Μείντεν. Ήταν διαφορετικός άνθρωπος. *Ήταν.*

Λίγα λεπτά αργότερα, από το δωμάτιο του Καλ βγήκε ο Ααρών, δείχνοντας κομφός μέσα στο ιβουάρ κοστουμί του. Είχε χτενίσει προς τα πίσω τα ξανθά μαλλιά του και ακόμη και τα μανικετόκουμπά του έλαμπαν. Έδειχνε τόσο χαρούμενος όσο και στα πανάκριβα κοστουμιά που του αγόραζε η οικογένεια της Ταμάρρα.

Ή τουλάχιστον έδειχνε χαρούμενος, μέχρι που αντίκρισε τον Καλ.

«Είσαι καλά;» ρώτησε ο Ααρών. «Δείχνεις λίγο πράσινος στα μάγουλα. Δεν πιστεύω να έχεις τρακ;»

«Ίσως», είπε ο Καλ. «Δεν έχω συνηθίσει να είμαι το επίκεντρο της προσοχής. Εννοώ, ο κόσμος με κοιτάζει συχνά λόγω του ποδιού μου ίσως, αλλά όχι με καλό τρόπο».

«Προσπάθησε να το σκεφτείς σαν την τελευταία σκη-

νή του *Πολέμου των Άστρων*, όπου όλοι ζητωκραυγάζουν και η Πριγκίπισσα Λέια δίνει το μετάλλιο στον Χαν και τον Λουκ».

Ο Καλ σήκωσε το φρύδι.

«Κι εδώ ποια είναι η Πριγκίπισσα Λέια; Ο καθηγητής Ρούφους;»

Ο καθηγητής Ρούφους ήταν ο δάσκαλός τους στο Ματζιστέριουμ. Ήταν αυστηρός, αγριωπός και σοφός και είχε πολύ περισσότερες γκριζες τρίχες από την Πριγκίπισσα Λέια.

«Αργότερα», είπε ο Ααρών σοβαρός, «θα φορέσει το χρυσό μπικίνι».

Ο Όλεθρος γάβγισε. Ο Άλαστερ σήκωσε θριαμβευτικά τα κλειδιά του αυτοκινήτου.

«Αγόρια, θα σας βοηθούσε αν σας έλεγα ότι το αποψινό θα κυλήσει βαρετά και δίχως απρόοπτα; Το πάρτι υποτίθεται γίνεται προς τιμήν μας, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι γίνεται κυρίως για να συγχαρεί το Συμβούλιο τον εαυτό του».

«Μιλάς σαν να έχεις παρευρεθεί ξανά σε κάτι τέτοιο», είπε ο Καλ και σηκώθηκε από το τραπέζι. Έπειτα έστρωσε νευρικά το κοστούμι του – το λινό τσαλακώνει πολύ εύκολα. Ήδη ανυπομονούσε να φορέσει ξανά το τζιν και το μακό του.

«Έχεις δει το βραχιολάκι που φορούσε ο Κόνσταντιν όταν ήμασταν φοιτητές στο Ματζιστέριουμ», είπε ο Άλαστερ. «Κέρδισε πολλά βραβεία και μετάλλια. Ολόκληρη η ομάδα μας των μαθητευόμενων κέρδισε».

Πράγματι, ο Καλ είχε δει το βραχιολάκι. Ο Άλαστερ το είχε στείλει στον καθηγητή Ρούφους την πρώτη χρονιά που πήγε ο Καλ στο Ματζιστέριουμ. Όλοι οι μαθητές είχαν βραχιολάκια από δέρμα ή μέταλλο: Το μέταλλο άλλαζε με την είσοδο του μαθητή στη νέα χρονιά και το βραχιολάκι είχε πάνω του πέτρες, η καθεμία από τις οποίες αντιπροσώπευε ένα επίτευγμα ή ταλέντο. Του Κόνσταντιν είχε τις περισσότερες πέτρες.

Ο Καλ άγγιξε το δικό του βραχιολάκι. Ακόμη ήταν από το μέταλλο που έδειχνε ότι ήταν δευτεροετής, της Χάλκινης Χρονιάς. Όπως του Ααρών, έτσι και του Καλ άστραφτε με τη μαύρη πέτρα του Μάκαρ. Ο Καλ κατέβασε το χέρι του και συνάντησε το βλέμμα του Ααρών, και κατάλαβε πως ο Ααρών ήξερε τι σκεφτόταν – να τος εδώ, να παίρνει βραβείο, να τιμάται για το καλό που έκανε, κι αυτό είναι κάτι που τον κάνει ακόμη περισσότερο σαν τον Κόνσταντιν Μείντεν.

Ο Άλαστερ κούνησε τα κλειδιά του αυτοκινήτου, βγάζοντας τον Καλ από τις σκέψεις του.

«Ελάτε», είπε. «Το Συμβούλιο θα δυσανεστηθεί αν αργήσουν τα τιμώμενα πρόσωπα».

Ο Όλεθρος τους ακολούθησε ως την πόρτα και μετά κάθισε με έναν γδούπο κλαψουρίζοντας απαλά.

«Μπορεί να έρθει;» ρώτησε ο Καλ τον πατέρα του καθώς έβγαιναν έξω. «Θα είναι φρόνιμος. Και αξίζει κι αυτός βραβείο».

«Αποκλείεται», είπε ο Άλαστερ.

«Πειδή δεν τον εμπιστεύεσαι κοντά στο Συμβού-

λιο;» ρώτησε ο Καλ. Ωστόσο, μόλις έκανε την ερώτηση, δεν ήταν σίγουρος ότι ήθελε να ακούσει την απάντηση.

«Επειδή δεν εμπιστεύομαι το Συμβούλιο κοντά του», απάντησε αυστηρά ο Άλαστερ. Και ύστερα βγήκε από την πόρτα, μη αφήνοντας στον Καλ άλλη επιλογή από να τον ακολουθήσει.

**Η μαγεία μπορεί να σε σώσει.
Η μαγεία μπορεί να σε σκοτώσει.**

Υποτίθεται ότι οι μαθητές είναι ασφαλείς στο Ματζιστέριουμ. Υπό την προσεκτική επίβλεψη των μάγων, μαθαίνουν να χρησιμοποιούν τη μαγεία για να βάλουν τάξη σ' έναν χαοτικό κόσμο.

Όμως τώρα το χάος αντεπιτίθεται. Ο Καλ, η Ταμάρρα και ο Ααρών θα έπρεπε να αγχώνονται για κουίζ και διαγωνισμούς μαγείας. Αντί γι' αυτό, μετά τον θάνατο μιας κοπέλας από το σχολείο τους, είναι αναγκασμένοι να εντοπίσουν έναν ύπουλο δολοφόνο θέτοντας σε κίνδυνο τη ζωή τους.

Στην πορεία θα ανακαλύψουν ότι η μαγεία μπορεί να αποδειχτεί τόσο καλή όσο και το άτομο που τη χρησιμοποιεί. Στα ακατάλληλα χέρια όμως μπορεί να κάνει τεράστιο κακό αν δεν τη σταματήσει κάποιος εγκαίρως.

Στο τρίτο βιβλίο της σειράς *Ματζιστέριουμ*, η Χόλι Μπλακ και η Κασάντρα Κλερ μάς παρουσιάζουν ένα σχολείο στο οποίο τα πάντα μπορούν να συμβούν και όπου ο μοναδικός τρόπος να βρεις την αλήθεια είναι να διακινδυνεύσεις ό,τι έχεις και δεν έχεις.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN: 978-618-01-2057-8

9 786180 120578

ΚΩΔ. ΜΗΧ.ΣΗΣ: 15464